

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - XIV.

Neděle, 17 leden 2010

Po západu slunce jsme se osprchli sladkou vodou a šli pomalu zpět malou osadou, kde jsme se najedli a kde se Jára nemohl dozvědět (domluvit), v čemže to obalují tu fish, kterou nám objednal, a že mu kuchařka přinesla ukázat strouhanku, nebo něco na ten způsob.

Pak jsme ještě vylezli na pahorek, na němž byla postavena jakým místním rodákem zpívající lože. Byla to stáje a lanovím a ve větru opravdu zpívala, tam jsme vydrželi dost dlouho, přijemně tam foukalo a věděli jsme, až u si pak budeme jen připomínat z nahrávky; teď nevím zda na mobilu a nebo fotoaparátu, ale asi spíše; fotoaparátu, mobil se má... Se soumrakem jsme se šli kilometrů zpět k našemu domečku na pobřeží, já se oráchl a padla za vlast. Usnula jsem okamžitě a spala spokojeně a zdravě do rána - Jára se ještě večer byl družil s mými u piva. Ráno jsme se vzbudila dříve než Jára, přišel jsem do pokoje a zjistil jsem, že jsem na ráno jsme vyrazili do Emu parku. Lezli jsme tam po kopečcích, protože Jára věděl, že to bude asi takhle v tom lesíku na tom kopečku, pak na protějším, pak na tom vpravo a pak vlevo..." a chodili jsme po zarostlých cestách, před kterými nás dříve varoval můj drahý bratr Jirka, že tam mohou a určitě i jsou hlavně hadi pavouci a všichni určitě a stoprocentně jedovatí :-)). Nakolikrát jsme z různých směrů přišli a potok nebo miniřeka, bylo to vlastně jen koryto, suché jak troud. A to mi připomíná, že jsem se ptala Jirky, proč všichni doma je postavena na kámen nad zemí. Pod podlahou měli nějaký harampádí, někdy urovnané, někdy ledabyle pohozené. Jirka mě poučil, že tam je sucho, ale v období dešťů dokážou být takové lijáky, že je náraz pod vodou úplně všude a do na zemi stojících domů by natekla voda. Lezli jsme tam kvůli krámem, ale Emu park jsme nenašli, protože já jsem toho s vystoupajícím sluncem měla dost a rezolutně jsem šla, že se jdu ráchat a kašlu na problémy. Plavky jsem s sebou měla, tak mě odvedl k moři a sám musel na pobřeží pro své plavky a nářadí a moje prádlo:-)). Já tím pádem konečně měla chvíli jen pro své plavání ale jen malou chvíli jsem měla radost, že to bude bez většího jekotu "poplav zpátky!!!" - Jára se vyměnil za pískot plaváka a jeho mávání rukama nohama, když mu došlo, že mu nerozumím. Co mi připomíná, pocit, a Shane i Zuzka mi to potvrdili, že to, co já chci říct anglicky, je pro ně pochopitelné, kdežto já jim nerozuměla ani písmeno, natož slovo. Podotýkám, že patřím k prý malému procentu lidí, kteří nemají hudební sluch (u jazyků přitom dříve), Jára se tam rozmluvil a začal rozumět, zpočátku v letadle měl také ještě potíže, ale rychle se chytl, já jsem ovšem nadále nerozuměla, ale to co jsem chtěla a nebo potřebovala - jsem přišla, že jsem přišla dokázala; ne dokonale, ale srozumitelně. Stalo se tak, že mne oslovil nějaký starší pan, já mu šla, že nerozumím a došlo mi, že se zajímá odkud jsem - no, byl to Áčech, který tam odešel po 48 roce s rodiči. Mluvil hůl, a řešil řešil a představil mi taky svoji paní, tak jsem synka ani nepostrádala, ale on stejně dorazil. Bavili jsme se spolu o Aborigénech. Jára se přišel veškerý; veškerý družil dozvěděl, že na venku jsou Aborigéni snesitelní, že ale ti ve městech, že jsou zdegenerovaní a bílí Australané se na ně dívají asi jako my na cikány. Na Tasmánii přý byli vyhubení úplně, v Austrálii se zdržují v severních, teplejších částech, v rezervacích. Jsou to vlastně vykořisťovaní zbavení svých dávných zvyků. Ale začínají zvedat hlavy a prosazovat nějaké své výhody. Bílí lidé tam musí Aborigéni platit jakousi daň za odprodej dřevy - ta částka je dost vysoká - 50 000 v AD. A pak se ještě dozvěděl, že Ájové stromy, z nichž se vyrábí i u nás známý tee tree oil jsou stromy, vlastně špičkové, které rostou ve vlhčích místech a bílí jim podle kalné červené vody dali název Ájové. S Ájem ale nemají nic společného - jen jsou silně nasycené olejem, stejně jako eukalypty, a ten se z nich těží. A jejich olej silně podporuje známé australské pořídky - tamní rostlinstvo dokonce doslova potřebuje, některé vodní rostliny bez řádu nepoužijí svá semena raně plánovitě pořídky zakládají. A tak často dojde z nejrůznějších důvodů ke vzniku řádu, které mohou velmi rozsáhlé a nebezpečné, ba i životy beroucí. Jirka nám říkal, že přišel čto řádech stromy vlastně je ještě dřív, než k nim dorazí oheň - exploduje vlastně asi ten jejich aromatický olej; nejdříve černý kouř a pak Okolí rodinných domů mají povinnost udržovat v pořádku, je na to zákon a jsou k němu i vysoké pokuty, pokud někdo pravidelně neseká trávu a křoví, nebo spadlé větve (eukalypty jsou hodná křehká a větve padají samy od sebe). Jirka mluvil s lidmi z venkova, kteří asi lépe snášeli Aborigény, ta šeskoaustralská rodina pro ně lichotivé slovo neměla - přišlo nám to zvláštní, vyjadřovali se o nich jako o přivandrovalcích a vlastně přivandrovalci. No, ale ptali jsme se také, kde najdeme Emu park a dozvěděl se, že je to jen název pro ono malé městečko, žádné emu nikde v okolí nebyl, jen tam dřívě byli volně žijící emu a na silnicích značkách měli přídomek - emu, klokani a jirka zvěř, která se kde v Aussii vyskytovala. Jára bude mít na talíři jednou provždy, že našel Emu park - celou rodinu jsem to vyzvonila hned za tepla a tak se to pořádkem přetáhlo. Anna